



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně
Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka
ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen daňovou poradkyní X
sídlem X

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 10. 2019, č. j. X, a dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 27. 3. 2014, č. j. X, za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám Ing. et Bc. Silvie Žákové, daňové poradkyně, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl změněn dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 3. 2014, č. j. X, tak, že byla snížena doměřená daňová povinnost na částku 411 350 Kč a došlo také ke snížení penále na částku 82 270 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě především konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty, nezákonně vedeným řízením bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a odvolací orgán se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami a předloženými důkazy.
3. Žalobce namítal, že v odvolacím řízení provedené svědecké výpovědi prokázaly uskutečnění pracovních cest a jejich souvislost s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2018, č. j. 2 Afs 398/2017-42, podle něž měl žalovaný zvážit, jaké výdaje musel žalobce nezbytně vynaložit na přepravu osob a materiálu k realizaci jednotlivých zakázek.
4. Žalobce tvrdil, že obě složky cestovních náhrad byly účtovány v souladu s ustanovením § 157 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, (3,9 Kč za ujetý kilometr) a související vyhláškou Ministerstva práce a sociálních věcí (27,2 Kč za jeden litr motorové nafty), že postupoval v souladu s § 24 odst. 2 písm. zh) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a že vlastnictví vozidel bylo doloženo záznamem v osvědčení o registraci vozidla. Žalobce zdůraznil, že účtoval nejnižší možnou částku.
5. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezákonně odmítl zabývat předloženými dokumenty v počtu 21 šanonů a vyhledat v nich důkazní prostředky dle svého uvážení a ani nehodnotil další předložené důkazní prostředky týkající se podnikání pana Radomila Pittnera. Výzvy správce daně k prokázání skutečností byly dle žalobce nezákonné, neboť veškeré skutečnosti si žalovaný mohl opatřit ze správního spisu, kde bylo založeno kompletní účetnictví žalobce v elektronické podobě.
6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňový dodatečný platební výměr.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k námitce prekluze uvedl, že lhůta pro podání daňového přiznání za zdaňovací období 2010 byla zákonem stanovena do 1. 7. 2011, neboť žalobce byl zastoupen daňovým poradcem. Obecná tříletá prekluzivní lhůta dle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2019 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), začala běžet dne 1. 7. 2011 a uplynula by dne 1. 7. 2014. Vzhledem ke skutečnosti, že byla u žalobce v průběhu této lhůty zahájena dne 26. 11. 2012 daňová kontrola, začala dle § 148 odst. 3 daňového řádu tříletá lhůta běžet znovu od zahájení daňové kontroly a uplynula by dne 27. 11. 2015. Rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 23. 10. 2015 bylo oznámeno žalobci dne 2. 11. 2015, což mělo dle ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu za následek prodloužení prekluzivní lhůty o 12 měsíců do 26. 11. 2016. V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo od 2. 1. 2016 do 8. 11. 2017 ke stavění prekluzivní lhůty v důsledku

vedení řízení o správní žalobě, a od 22. 11. 2017 do 2. 1. 2019 v důsledku vedení řízení o kasační stížnosti. Konec prodloužené prekluzivní lhůty v důsledku řízení u správních soudů připadnul na 13. 11. 2019. Žalobou napadené rozhodnutí bylo oznámeno žalobci dne 1. 11. 2019, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty.

8. Dále se žalobce podrobně vyjádřil k hodnocení výpovědí svědků v odvolacím řízení, k žalobcem namítanému opomenutí důkazů, k neprůkaznosti evidence jízd v cestovních příkazech, k namítaným procesním vadám odvolacího řízení i k namítanému nevypořádání odvolacích námitek.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného k otázce uplynutí lhůty pro stanovení daně uvedl, že chybný výpočet žalovaného vyplývá z nesprávného posouzení doby stavění, neboť řízení o kasační stížnosti probíhalo od 22. 11. 2017 do 10. 12. 2018. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula tedy 22. 10. 2019, přičemž napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 1. 11. 2019. V ostatním žalobce zopakoval svou žalobní argumentaci a setrval na žalobním návrhu.

V. Zjištění ze správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti:
12. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce podal dne 4. 7. 2011 řádné přiznání k dani z příjmů právnických osob, za zdaňovací období roku 2010. Správce daně dne 26. 11. 2012 zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období.
13. Žalovaný svým prvním rozhodnutím ve věci ze dne 23. 10. 2015, č. j. X, doručeným žalobci dne 2. 11. 2015, změnil prvostupňový dodatečný platební výměr, tak, že snížil doměřenou daňovou povinnost na částku 411 350 Kč a došlo také ke snížení penále na částku 82 270 Kč.
14. Proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal dne 2. 1. 2016 žalobce žalobu ve správním soudnictví, kterou zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 Af 1/2016-49, doručeným žalobci dne 8. 11. 2017. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dne 22. 11. 2017 kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 11. 2018, č. j. 2 Afs 398/2017-42, doručeným žalobci dne 10. 12. 2018, tak že uvedený rozsudek zdejšího soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve věci rozhodl znovu napadeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019, č. j. 43536/19/5200-11432-807689, doručeným žalobci dne 1. 11. 2019, tak že znovu snížil doměřenou daňovou povinnost na částku 411 350 Kč a penále na částku 82 270 Kč.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

17. Krajský soud se nejprve musel zabývat vznesenou námitkou prekluze práva. Lhůta, kterou daňový řád pro stanovení daně předepsal, je lhůtou prekluzivní, jejím marným uplynutím právo státu na daň zaniká. Mezi účastníky je sporné, zda v projednávaném případě žalovaný napadené rozhodnutí oznámil žalobci před uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně.
18. Podle § 33 odst. 1 daňového řádu *lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, a končí uplynutím toho dne, který se svým pojmenováním nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy započal běh lhůty. Není-li takový den v měsíci, připadne poslední den lhůty na jeho poslední den. Podle odst. 4 tohoto ustanovení připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou v kratších časových jednotkách, než jsou dny.*
19. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odst. 2 písm. d) tohoto ustanovení lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku. Podle odst. 3 tohoto ustanovení byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn. Podle odst. 4 písm. a) tohoto ustanovení lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.*
20. Soud se ztotožnil s dílčím závěrem žalovaného, že lhůta pro podání daňového přiznání za zdaňovací období 2010 byla zákonem stanovena do 1. 7. 2011. Obecná tříletá prekluzivní lhůta dle § 148 odst. 1 daňového řádu začala běžet dne 1. 7. 2011 a uplynula by dne 1. 7. 2014. Vzhledem ke skutečnosti, že byla u žalobce v průběhu této lhůty zahájena dne 26. 11. 2012 daňová kontrola, začala dle § 148 odst. 3 daňového řádu tříletá lhůta běžet znovu ode dne zahájení daňové kontroly a uplynula by dne 27. 11. 2015.
21. První rozhodnutí žalovaného v projednávané věci ze dne 23. 10. 2015 bylo oznámeno žalobci dne 2. 11. 2015, což mělo dle ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu za následek prodloužení prekluzivní lhůty o jeden rok, a to do dne 27. 11. 2016. Uvedený den připadl na neděli, tedy posledním dnem prekluzivní lhůty by bylo pondělí 28. 11. 2016. Zohledníme-li, že rok 2016 byl rokem přestupným, pak ode dne 3. 11. 2015 do dne 28. 11. 2016 zbývalo z prekluzivní lhůty 392 dnů.
22. Do podání správní žaloby proti prvnímu rozhodnutí žalovaného v projednávané věci dne 2. 1. 2016 uplynulo ze zbývajících prekluzivní lhůty 60 dnů (od 3. 11. 2015 do 1. 1. 2016). V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo od 2. 1. 2016 do 8. 11. 2017 ke stavění prekluzivní lhůty v důsledku vedení řízení o správní žalobě. Od oznámení prvního rozsudku zdejšího soudu do podání kasační stížnosti v projednávané věci dne 22. 11. 2017 z prekluzivní lhůty uplynulo dalších 13 dnů (od 9. 11. 2017 do 21. 11. 2017). V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo znovu ke stavění prekluzivní lhůty od 22. 11. 2017 do 10. 12. 2018 v důsledku vedení řízení o kasační

stížnosti. Žalobci je třeba dát za pravdu, že výpočet žalovaného se zakládal na nesprávném údaji o době stavění prekluzivní lhůty v důsledku vedení řízení o kasační stížnosti.

23. Prekluzivní lhůta počata tedy znovu běžet dne 11. 12. 2018 a zbývalo z ní 319 dnů. Poslední den prekluzivní lhůty připadl na 25. 10. 2019. K oznámení napadeného rozhodnutí žalobci došlo až dne 1. 11. 2019, tedy po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty pro stanovení daně.
24. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud nezbylo než zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí finančního úřadu, které napadenému rozhodnutí předcházelo, pro nezákonnost, protože prekluzivní lhůta pro stanovení daně již uplynula. Ostatními žalobními námitkami se soud již nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

25. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud napadené rozhodnutí jako nezákonné dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud zrušil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. jako nezákonné i rozhodnutí finančního úřadu, které napadenému rozhodnutím předcházelo. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
23. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen daňovým poradcem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením podle § 35 odst. 2 s. ř. s., pro určení jejíž výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb.,
o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady spočívají v odměně daňového poradce za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za
3 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů daňového poradce ve výši 3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 2 142 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 12. únor 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu